

Bodil Andersen
HÆKKEHUSET UDEN LYS

Omslag: Bodil Andersen

© Lohses Forlag 1978

Bogen er sat med 12 pkt. Baskerville
og trykt i
A/S Modersmålets Trykkeri, Haderslev

ISBN 87-564-0429-8

KAPITEL 1

Thomas vågner med et sæt, – han dasker vækkeuret en oveni, og føler at denne lørdag vist bliver en af de gode. Han ser på uret, – kun fem – jo, nu husker han det, far har lovet, at hvis vejret er godt, skal de ud til fjorden og fiske.

Forsigtigt trækker Thomas gardinet fra, – solen strømmer ind . . . Nå, det er altså ikke gråvejr, som far regnede med . . . Thomas føler sig skuffet helt ned i storetåen, . . . så bliver den fisketur sikkert ikke til noget.

Far åbner døren ind til Thomas' værelse. – Nå, du er vågen, hvisker han, – og du har set, at skolen skinner, . . . ja, det er vist hvad man kan kalde ærgerligt.

Far sætter sig søvnigt på sengekanten og kigger ud på det fine, klare solskin, som altså bare ikke er så fint, når man har planlagt at tage på fisketur.

– Kan vi ikke finde på noget andet? spørger Thomas, – jeg holder det ikke ud, hvis vi bare skal give os til at sove igen.

– Hm, det ved jeg nu ikke rigtigt, siger far og tænker lidt, – vi kan måske køre en tur op til mors skov,

... det er ved at være længe siden, vi var der sidst, og der er sikkert også gode chancer for at se nogle dyr her om morgenen.

– Orv ja, jubler Thomas, – men så må mor jo med, ... og tror du, at hun vil op nu?

– Vi gør et forsøg, siger far, – hvis vi to smører mad og laver kaffe, så behøver vi først at vække hende om en halv time.

Thomas skynder sig op af sengen, – han kan godt lide når far siger, at de skal gøre et forsøg, for så bliver der for det meste noget spændende ud af det.

– Vend nu leverpostejnen rigtigt når du smører den på, siger far.

Thomas er lige ved at falde om af bare grin, – det er nu mægtigt sjovt at smøre mad klokken fem om morgenen, – og det synes far vist også, for han finder på en mængde ting, som han ellers aldrig gør.

Pludselig går døren op ud til køkkenet. – Hvad laver I? spørger mor, ... hun støtter sig til dørkarmen og ser både søvrig og forkert ud i hovedet.

– Nå, siger far, – vi er såmænd bare ved at omdanne Rolighedsvej nr. fem til Hotel hvide Hus, ... og du står faktisk i smørrebrødsafdelingen lige nu.

Mor får sådan et udtryk i hovedet, at far skyndsomst fortæller, hvilke planer Thomas og han har, og præcis en halv time senere kører de alle tre over fjordbroen op til mors skov. Skoven er naturligvis ganske offentlig, men da Thomas' mor var barn, boede hun

på en gård i udkanten af skoven, så derfor kender hun alle veje og stier her, lige så godt som Thomas kender vejene i kvarteret omkring Rolighedsvej.

Efter en times kørsel ruller bilen med de tre ned ad en kringlet grusvej, som fører dem lige ind i en tæt granbevoksning. Mor er først ude af bilen, – de står alle tre lidt og snuser til granduften.

– Hvor er her dejligt ... kom, siger mor, som nu er blevet særdeles vågen, – vi går op til bøgetræerne, hvor solen skinner, der kan vi se på spætterne og samtidig spise morgenmad.

Det bliver til en lang dag i den fri luft med mange traveture rundt i hele skoven.

De når også op på en bakke, hvor Thomas får øje på noget, der bevæger sig lynhurtigt ned gennem den middelhøje beplantning. – Ja, se, udbryder mor, – dådyrene holder stadig til her i området.

De står længe og kigger efter dyrene, – lyden af blade og grene der rasler, idet dådyrene springer af sted, bliver svagere og svagere, – og til sidst bliver skoven helt stille. Ikke engang skovskaden, som før havde så travlt med at fortælle de andre dyr, at der var mennesker i nærheden, har mere at skulle have sagt.

– Sikke en udsigt her er, siger far og begynder ganske stille at synge, ... mor og Thomas synger med ... og da sangen er færdig, synes Thomas næsten det føles lige så festligt som sidste søndag, da de sang i kirken.

Bodil Sangill (forfatternavn: Andersen), Hækkehuset uden lys, 1. kapitel

– Sådan en dag går alt for hurtigt, fastslår Thomas, da de sidst på eftermiddagen igen er hjemme i nummer fem på Rolighedsvej.

– Det har du ret i, siger far, – men du ved jo, at vi ikke kan tage på udflugt hver lørdag, ... havde vi bare ikke haft den ...

– Ja, ja, afbryder Thomas temmelig irriteret, – det ved jeg alt om.

Hvor ofte havde han ikke hørt, at det var den blomsterforretning, der stod i vejen for alting, og at både mor og far var nødt til at arbejde der i mange timer hver dag, og for det meste også om lørdagen for at få arbejdet gjort, ... og for at tjene penge.

Thomas går ind på sit værelse, – sætter sig på en af ølkasserne med de rødternede puder, og tænker på hvordan han vil have det, når han engang bliver voksen, – så skal der bestemt være tid til at tage på udflugt, – mange lange udflugter.